

[Fuglsang.]

alle sammen var i Ilden, og jeg tror nok, vi skulde se at undgaa i den nye Retsplejelov at komme ind paa, at ogsaa Dommeren skal blande sig i Forhøret. Jeg er for øvrigt Tilhænger af, at Dommeren skal indtage en stærkt tilbagetrukket Stilling, og dér er jeg sikkert i fuld Overensstemmelse med den højtærede Justitsminister.

Saa staar der i Bladene, at neppe faar hun — det vil altsaa sige Hustruen — begyndt, før en Bølge af Haanlatter skyller ind over Retssalen fra Tilhørerpladserne. Det kunde maaske gaa, hvis det kun var een Gang, men senere staar der: Ny Haanlatter fra Tilhørerpladserne, og saa fremdeles.

Nu er det jo ikke saadan, at Dommeren er hjælpeløs, han er ikke terroriseret paa Forhaand af den Forsamling, der er til Stede. Han kan tage Retsplejeloven, saadan som den foreligger, og se i § 151, hvor der udtrykkelig staar:

„Rettens Formand vaager over, at Forhandlingen foregaar med den tilbørlige Orden og Værdighed. Han er berettiget til i dette Øjemed at afbryde og tilrettevise Parter, Vidner eller andre...“.

Han har altsaa Midler i Hænde. I 2det Stykke i samme Paragraf staar der, at for Fornærmelser mod Retten eller nogen af de i Retten mødende kan vedkommende fjernes og kan ved en Kendelse, der afsiges straks, idømmes Bøder paa indtil 40 Kr.

Dommeren har altsaa Midler nok, der staar oven i Købet i sidste Stykke af Paragraffen, at

„Politiet er forpligtet til uvægerlig at yde Retten Bistand til Udførelse af denne Paragrafs Forskrifter.“

Jeg kalder det Terror af denne Forsamling, der var ophidset paa Forhaand, før den kom ind i Retssalen, den terroriserede baade Vidner og andre tilstedeværende, der ønskede, at det hele skulde foregaa paa en anden og mere human Maade.

Hvis vi havde en fejlfri Dommerstand, saa behøvede vi slet ingen Retsplejelov; men nu ønsker jeg, at det skal skrives i den nye Retsplejelov og skrives saa letfatteligt, at det ikke er nødvendigt at faa Jurister til at forklare andre, hvorledes det skal forstås eller bruges, skrives saa letfatteligt, at alle, ogsaa en fattig Kone, ogsaa en fattig Hedehusmandskone, kan forstaa det, at hun har Ret til og Krav paa, naar ikke Dommeren er i Stand til at skaffe hende den nødvendige Ro i Retssalen, naar der har været, jeg kunde have Lyst til at sige det mindste Kny fra Tilhørerne, at Dørene bliver lukket og Tilhørerne fjernet.

I netop denne Sag tror jeg jo, at Hedehusmand Ansgar Jensen slet ikke vilde være tjent med, at Offentligheden ikke var til Stede; men vi er heller ikke tjent med, at de Vidner, der skal føres frem, ikke frit skal kunne udtale sig, og derfor maa vi kræve, at der bliver en Beskyttelse for dem.

Denne Dommer i Herning maa enten være en svag Mand, eller ogsaa maa han være en Mand, der ikke har Villie til at skaffe sig den Ro og Orden, den Værdighed, som udkræves for Retten. Er han en svag Mand, vil det støtte ham meget, om der kommer en klart affattet Paragraf i Loven, som hjemler Vidnerne Ret til at skaffe sig den Fred og den Ro i Retten, som de har Krav paa.

Jeg vilde gerne, at vi fik Sikkerhed for, at der ikke kunde blive Vilkaarlighed i Behandlingen under en Afhøring. Det skal ikke være en Folkeforlystelse — jeg tror heller ikke, at Justitsministeren eller de Ordførere, der har haft Ordet i Dag, vil forsvare noget af det, der er sket —, vi maa hævde, at det skal ikke være en Folkeforlystelse, naar nogen skal møde i Retten i et alvorligt Angliggende.

Hvis denne Sag om lille Hans, der nu har gjort saa stor Nytte i de forskellige Blade med forskelligt Formaal, kunde afføde det Resultat, at der blev et Værn for de svage — for det er de svage, der optræder i Retten som Vidner, uden Kendskab til Loven, uden Kendskab til den Ret, som er sikret dem —, kunde det bevirke, at der kom til at staa en Paragraf som et Værn for dem i den Tid, der kommer, ja, saa har lille Hans ogsaa gjort sin Nytte.

Jeg vil gerne slutte med at spørge den højtærede Justitsminister: Er der ikke Grundlag for i denne Sag at indskærpe denne Dommer i Herning, at han netop har noget, der hedder § 151 i den nuværende Retsplejelov? Der er noget, der hedder almindelig Sømmelighed — er der ikke Grund til at indskærpe ham, at han ikke har varetaget Rettens Værdighed? Er der ikke Grund til at indskærpe ham, at der er ogsaa noget, der hedder almindelig Menneskelighed overfor dem, der møder uvidende og svage netop i Retten, uvidende overfor Lovens Muligheder? Er der ikke Grundlag for at indskærpe denne Dommer, at han i høj Grad har svigtet sin Pligt under disse Forhør? — Jeg gaar naturligvis ud fra, at Referaterne i Bladene er rigtige, jeg kan tilføje, at Referaterne har erklæret, at de ikke alene vil vedstaa Referaterne, men kunde ønske at forstærke Udtrykkene.

Jeg vil, som sagt, gerne stille det Spørgs-